

VÁNDORÚTON

Pecznyík Pál

Rójuk vándorutunk
özvegyen, egyedül,
szemünk bár mosolyog,
de szívünk, sír belül.
Árván mint egy galamb,
amelynek párja nincs,
most értjük igazán,
hitves: mily drága kincs!
Szép volt az életünk,
bár nem volt gondtalan,
kart a karba öltve,
jártunk mi boldogan.
Isten megáldotta
gyermekkel, életünk,
Őt dicséri érte
imánk, és énekünk.
Évek, évtizedek,
gyorsan elsuhanak,
élet viharai,
életünkbe martak.
A legfájóbb mégis,
az a nap volt itt lenn,
midőn hitvesünket,
hazahívta Isten!
Ők fent örvendeznek,
mi lent szomorkodunk,
hála: az idővel
fogy, a vándorutunk.
Bár most még nem látjuk,
közel utunk vége,
mi is velük leszünk,
örök dicsőségbe!

Pecznyík Pál
Celldömölk
2009. VI. 19.

Forrás: www.keresztenydalok.hu